

UBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L. -

Ispita cavalerului de onoare / Jennifer L. Armentrout. -

București : Midnight Books, 2024

ISBN 978-630-6546-04-6

821.111

Traducător: **Oana Badea**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Sebastian Ruse**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Tempting the Best Man

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JENNIFER L. ARMENTROUT

ISPITA
Cavalerului
DE ONOARE

SERIA FRAȚII GAMBLE #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

Invitația sedefie, cu o caligrafie elegantă și ornamente dantelate, părea să fie mai degrabă o umilitoare bombă cu ceas, care aștepta să-i explodeze în față lui Madison Daniels, nicidecum un frumos anunț de nuntă. Fir-ar, chiar avea o problemă!

Mitch, fratele ei mai mare cu trei ani – singurul ei frate – se căsătorea la sfârșitul săptămânii. *Se căsătorea.*

Madison se bucura foarte mult pentru el. Era chiar încântată. Logodnica lui, Lissa, era o fată minunată și urmau să se împrietenească repede. Lissa nu avea să-i facă vreodată vreun rău fratelui ei. Se putea produce un film demn de Hallmark bazat pe povestea celor doi. S-au cunoscut în primul an de facultate, la Universitatea din Maryland, s-au îndrăgostit nebunește, s-au angajat la niște corporații de succes imediat după facultate, iar restul era istorie.

Nu, problema nu erau Mitch și Lissa.

Iar o nuntă ținută undeva în inima zonei viticole din nordul statului Virginia cu siguranță nu era o problemă.

Nici măcar părinții ei smintiți, care dețineau și administrau un magazin online foarte profitabil, numit APOCALIPSA E LA NOI, și care aveau să

încerca să le vândă măști de gaze invitaților, nu erau problema. De fapt, ea luase un asteroid inscripționat „Pământul e târfa mea” și încerca să treacă peste asta.

I-au alunecat ochii pe invitație până jos, unde era lista cu domnișoare și cavaleri de onoare, și a tresărit. A expirat prelung, ciufulindu-și șuvițele lungi de păr șaten care îi scăpaseră din cocul prins neglijent.

În dreptul numelui ei, separat de câteva punctulețe nevinovate și scris cu cerneală vișinie, se afla numele cavalerului de onoare: Chase Gamble.

Dumnezeu mă urăște. Sigur despre asta era vorba. Da, ea era domnișoară de onoare și oricare dintre ceilalți frați Gamble ar fi fost în ordine în postura de cavaler de onoare. Dar nu, trebuia să fie Chase Gamble. Era cel mai bun prieten, confidentul, tovarășul, cum vrei să-i spui, al fratelui ei mai mare – cunoscut și sub numele de blestem asupra vieții lui Madison.

– Dacă te holbezi la invitație, nu o să se schimbe nimic.

Bridget Rodgers s-a sprijinit cu șoldul ei voluptuos de biroul lui Madison, atrăgându-i atenția. Asistentă ei era un studiu de caz privind felul în care un dezastru vestimentar pentru anumiți oameni ar putea funcționa în cazul altora. Astăzi, Bridget purta o fustă-creion roz-aprins, asortată cu o cămașă tradițională mov, cu buline mari. O eșarfă neagră și niște cizme de piele îi completau ținuta. În mod misterios, chiar arăta bine în ceea ce ar fi trebuit, de altfel, să fie un costum de clown. Bridget era îndrăzneată.

Madison a oftat. Avea nevoie și ea de puțină îndrăzneală acum.

– Nu cred că pot s-o fac.

– Uite ce e, mi-ai urmat sfatul și l-ai invitat la nuntă pe Derek, de la departamentul de istorie. Măcar o să faci sex sălbatic și nebun, în loc să salivezi după cel mai bun prieten al fratelui tău, pe toată durata nunții. Un bărbat care te-a respins deja o dată, aș adăuga.

Bridget avea dreptate. Era abilă.

– Ce-o să mă fac? a întrebat Madison, uitându-se pe fereastra biroului său.

Nu vedea decât oțelul și betonul muzeului aflat lângă clădirea ei – celebrul Smithsonian¹, ceea ce îi făcea mereu pieptul să se umple de mândrie. Muncise din greu ca să ajungă unul dintre puținii oameni care aveau privilegiul de a lucra pentru această instituție culturală uimitoare.

Bridget s-a aplecat spre chipul lui Madison și i-a atras din nou atenția.

– O să te comporți ca o fată care a crescut și o să te descurci. Poate că ai o dragoste secretă și nemuritoare pentru Chase Gamble, dar dacă nu și-a dat seama până acum cât ești de grozavă, e clar că omul are o problemă la cap și nu merită să te agiți din cauza lui.

– Știu, știu. Doar că... *mă scoate din minți.*

– Așa sunt majoritatea bărbaților, scumpo, i-a făcut Bridget cu ochiul.

– Nu-i nimic dacă nu-l interesează persoana mea. E dezamăgitor, dar pot să trec peste asta. Și pot

¹ Grup de muzee și centre de educație și cercetare, cel mai mare complex din lume de acest tip, înființat de guvernul SUA și denumit după donatorul inițial, omul de știință britanic James Smithson (n. tr.).

chiar să-l iert pentru că s-a răzgândit atunci, singura dată când aproape că ne-am cuplat, a râs ea fără prea mult umor, uitându-se la cea mai bună prietenă a sa și dorindu-și ca ea să înțeleagă. Doar că mă înțeapă mereu, știi? Mă tachinează de față cu familia mea, mă tratează ca pe o soră mai mică, iar mie îmi vine să-l zgâlțâi puțin... și să-l dezbrac.

— E doar un weekend — cât de rău poate să fie? a întrebat Bridget.

Încerca să implice vocea rațiunii în imaginea unui sfârșit de săptămână care avea să fie cel mai urât din viața lui Madison.

Lăsând invitația pe birou, s-a sprijinit pe spătarul scaunului și a oftat, gândindu-se într-o doară să sune la departamentul de istorie.

De când se știa, Chase fusese acolo. Întotdeauna Chase. Crescuseră pe aceeași stradă din suburbiile orașului Washington DC. Fratele ei și Chase erau nedespărțiți de... cam dintotdeauna. Ceea ce însemna că, fiind mezina familiei, Madison nu avea nimic mai bun de făcut în copilărie decât să se țină după Mitch și prietenii lui.

Îl idolatrizase pe Chase. Era greu să nu o faci, având în vedere frumusețea lui masculină, sinceritatea sa naturală și gropițele alea de-a dreptul ilegale. Ca băiat și chiar ca adult, Chase avea o fire proteatoare aprigă, care făcea inimile fetelor să se înmoaie. Era genul de tip care își dădea cămașa jos de pe el în toiul unei furtuni de zăpadă apocaliptice și i-o oferea persoanei fără adăpost de pe stradă, dar existase dintotdeauna și o parte crudă și periculoasă.

Chase nu era genul de om cu care voiai să te pui.

Odată, în liceu, un băiat devenise prea insistent cu ea, în mașina parcată în fața casei părinților săi, iar Chase tocmai pleca, când a auzit protestele ei înfundate, pe măsură ce o mână a băiatului se strecura pe unde nu i-ar fi plăcut să o simtă.

După respectiva confruntare, băiatul nu a mai mers drept timp de câteva săptămâni.

Iar întâmplarea aceea a făcut-o să-i poarte lui Chase o dragoste adolescentină care nu se mai sfârșea.

Absolut toată lumea știa că fusese îndrăgostită de Chase tot liceul și primii doi ani de facultate. Doamne, era chiar o teorie bine-cunoscută că, oriunde se aflau Mitch și Chase, era și Madison, cu siguranță, prin apropiere. Oricât ar fi fost de trist — și chiar *era* jalnic —, Madison se înscriesese la Universitatea din Maryland fiindcă acolo studiau și ei.

Totul s-a schimbat în primul an de facultate, în seara când el și-a deschis întâiul club de noapte.

După aceea... a făcut tot ce i-a stat în putință să-l evite pe Chase. Nu că ar fi și funcționat.

Ai crede că, într-un oraș suprapopulat precum Washington DC, ar fi fost ușor să-l evite pe ticălosul ăla nenorocit, dar nu, legile naturii erau niște scorpii crude și necruțătoare.

Chase era peste tot. Madison închiriasse unul dintre apartamentele mai mici de la etajul al doilea al Galeriei, iar după câteva săptămâni, Chase a cumpărat unul dintre apartamentele de lux de la ultimul etaj. Chiar și la sărbătorile petrecute în familie, el și frații săi aveau locurile asigurate la masa părinților ei, fiindcă îi tratau pe frații Gamble ca pe niște fii.

Când se antrena la sală, era și el acolo, trăgând de fiare dis-de-dimineată, în timp ce ea se prefăcea, ca în fiecare zi, că lucrează pe bicicleta eliptică. Oh, și când urca Chase pe banda de alergat! Vai, cine ar fi crezut că mușchii gambei pot să fie atât de sexy? Nu era vina ei că se holba ca o nebună și că, poate, îi curgea și puțină salivă pe tricou. Poate căzuse o dată sau de două ori de pe bicicleta eliptică, atunci când își ridicase el tricoul să se șteargă cu poalele lui pe frunte, dezvelind un abdomen care arăta de parcă îi băgase cineva sub piele niște role de vopsit, pentru numele lui Dumnezeu.

Cine nu și-ar pierde concentrarea și nu ar cădea, în astfel de condiții?

La naiba, dacă Madison se ducea la magazinul de la colț, îl găsea și pe el acolo pipăind piersicile cu degetele lui minunat de lungi – degete care știau, cu siguranță, să cânte la chitară, la fel de bine cum știau să urce o femeie pe culmile extazului și dincolo de ele.

Fiindcă ea știa – ah, și cum mai știa cât de bun era Chase.

Desigur, acum știa cam jumătate din oraș cât de pricepute erau degetele lui.

– Ai expresia aia pe față, a intervenit Bridget, ridicând o sprânceană. Cunosc privirea aia.

Madison a scuturat din cap, negând totul. Trebuia să înceteze să se mai gândească la degetele lui, dar nu avea cum să scape de băiatul pe care i se pusese pata în copilărie – întruchiparea fiecărei fan-tezii pe care o avusese vreodată. O pasiune peste care nu trecuse niciodată și motivul pentru care niciun alt

băiat nu rezista mai mult de câteva luni lângă ea, deși avea să ducă secretul acela cu ea în mormânt.

Chase era Antihristul pentru ea.

Un adevărat Antihrist, dar incredibil de sexy...

Deodată, s-a făcut prea cald în cameră, așa că a tras de marginea bluzei și s-a încruntat spre invitație. Vor fi doar patru zile în romantica și eleganta zonă viticolă. În mijlocul a sute de oameni și, chiar dacă trebuia să-l suporte pe Chase în timpul repetiției și al nunții, putea să găsească foarte ușor modalități creative de a-l evita.

Dar fluturașii agitați din stomacul ei, entuziasmul care îi vibra în vene spuneau o poveste cu totul diferită, fiindcă, serios acum, oare cum avea să stea departe de singurul bărbat pe care îl iubise vreodată... și pe care voia să-l schinguiască?

– Aruncă-mi registrul cu angajați, a spus Madison, întrebându-se dacă Derek ar fi fost, totuși, disponibil.

Drumul cu mașina către Hillsboro, Virginia, de miercuri dimineată, nu era un chin, fiindcă restul lumii se îndrepta către oraș, în naveta lor zilnică spre muncă, dar Madison conducea de parcă dădea probă pentru NASCAR².

Potrivit celor trei apeluri pierdute de la mama ei – care credea că Madison fusese răpită în orașul cel mare și rău, iar acum era ținută ostatică pentru o sumă absurdă de bani –, celor patru mesaje de la

² Acronim de la *National Association for Stock Car Auto Racing*, o asociație care organizează diverse evenimente de curse auto (n. tr.).

fratele ei, care întreba dacă știe pe ce ieșire de pe autostradă să o ia – fiindcă, aparent, surorile mai mici nu știau să conducă – și conform mesajului vocal de la tatăl ei, care o avertiza că e o problemă cu rezervările, se părea că a întârziat la brunch³.

Cine, Doamne iartă-mă, mai mânca brunch?!

Bătând darabana cu degetele pe volan, a mijit ochii pe măsură ce soarele sfârșitului de mai se oglindea în semnul care anunța ieșirea de pe autostradă. Da – și-a dat seama, trecând pe lângă el: ratase ieșirea.

Fir-ar să fie!

Uitându-se urât la telefonul ei mobil, fiindcă știa că urmează să sune dintr-o clipă în alta, a trecut rapid pe cealaltă bandă și a luat-o pe următoarea ieșire, ca să poată reveni în locul unde trebuia să se afle.

Nu ar fi întârziat și nu ar fi fost atât de... atât de zăpăcită, dacă și-ar fi petrecut seara anterioară făcându-și bagajele ca o femeie normală, stabilă emoțional, de douăzeci și ceva de ani – o femeie *de succes* și stabilă emoțional –, în loc să se plângă de faptul că trebuia să meargă de braț, până la altar, cu Chase, fiindcă, sincer, era pur și simplu o cruzime. Iar faptul că Derek avea altă întâlnire în acel weekend și nu o putea însoți făcea lucrurile și mai rele.

Telefonul a început să sune în clipa când roțile mașinii ei Dodge Charger au atins rampa corectă de ieșire de pe autostradă, iar ea a mârâit la el, dorindu-și ca blestemăția aceea să se întoarcă în al zecelea cerc al iadului, de unde venise. Oare erau zece

3 Masă între micul-dejun și prânz, cuvânt format din fuziunea termenilor englezești „breakfast” (mic-dejun) și „lunch” (prânz) (n. tr.).

cercuri? Cine știe, dar era sigură că, până ce lumea avea să dea câteva pahare peste cap și să înceapă să vorbească despre cum Madison obișnuia să umble peste tot fără bluză pe ea când era mică, urmau să fie douăzeci de cercuri ale iadului, iar ea le va fi vizitat pe fiecare dintre ele.

Nuci negri înalți străjuiau fiecare parte a drumului rural pe care gonea, umbrind asfaltul și dând călătoriei un aer aproape diafan. În față, albastrul închis al munților trona asupra văii. Fără îndoială, atât timp cât vremea rămânea așa, nunta urma să fie superbă.

O bufnitură neașteptată i-a ridicat bărbia și a făcut volanul să vireze la stânga, la dreapta și din nou la stânga. Cu inima bubuindu-i în piept, a apucat cu putere volanul, pe măsură ce șerpuia și trecea de linia de pe mijlocul drumului, ca un exemplu de persoană aflată sub influența alcoolului.

– La naiba, a mormăit ea, cu ochii mari, pe măsură ce recâștiga controlul asupra mașinii.

Îi explodase un cauciuc – îi bubuise un nenorocit de cauciuc.

– De ce nu?

Dezbătând dacă să încerce sau nu să parcurgă următorii șaisprezece kilometri pe jantă, a înșirat o serie de înjurături care l-ar fi făcut pe fratele ei să roșească. A îndreptat volanul spre dreapta și s-a oprit la marginea drumului. Trăgând frâna de mână, s-a gândit să se dea jos și să dea un șut acelei rable. În schimb, a ales varianta matură: a pus capul pe volan și a mai înjurat o vreme.

Nu începea deloc bine weekendul acesta.

Ridicând capul, i-a alunecat privirea spre telefon. L-a luat de pe scaun, a răsfoit printre contacte și a apăsat pe butonul de apelare. După ce a sunat de două ori, a răspuns cineva.

— Maddie? Unde naiba ești, fetițo? a izbucnit vocea îngrijorată a tatălui ei. Maică-ta mai are puțin și sună la poliție, și nu știu cât mai pot să...

— Sunt bine, tată. Mi-a explodat un cauciuc la vreo șaisprezece kilometri înainte de destinație.

Tatăl ei a pufnit, peste zgomotul de râsete și tacâmuri ce zdrăngăneau.

— Ce s-a întâmplat?

Îi ghiorțâia stomacul, aducându-i aminte că era trecut de ora unsprezece și încă nu mâncase nimic.

— Mi-a explodat un cauciuc.

— Ce ți-a explodat?

— Mi-a explodat un cauciuc, a spus Madison, dându-și ochii peste cap.

— Stai așa. Nu te aud. Oameni buni, se poate să faceți puțină liniște? a spus el, puțin mai departe de receptor. E Maddie la telefon și i-a explodat ceva.

Întreaga încăpere a erupt într-un râs gălăgios.

Doamne. Dumnezeule. Mare.

— Scuze, scumpo. Deci ce s-a întâmplat? a întrebat tatăl ei. Ți-a explodat un papuc?

— Mi-a explodat un cauciuc! Un cauciuc! Știi tu, lucrurile alea rotunde, pe care merg mașinile?

— Ah. Ah! Acum am înțeles, a chicotit tatăl ei. E ca o casă de nebuni aici, toată lumea mănâncă în același timp. Ai ținut minte să înlocuiești roata de rezervă, ultima dată când ai făcut pană? Trebuie să fi

pregătită întotdeauna, scumpa mea. Dacă trebuie să părăsești orașul în timpul unei evacuări?

Mai avea câteva secunde până să-și izbească fața de volan. Își iubea din toată inima părinții, dar chiar nu avea chef să discute despre lipsa ei de pregătire, într-o cameră plină de bărbați care râdeau de faptul că îi explodase ei ceva – mai ales că râdea și Chase, fiindcă nu era nicio îndoială că îi detectase tonul acela adânc, de bariton, pe fundal. Deja i se forma un gol în stomac la gândul că urma să-l vadă atât de curând.

— Știu, tată, dar n-am avut timp să fac rost de altă roată de rezervă.

— Trebuie să ai întotdeauna roată de rezervă. Nu te-am învățat nimic despre faptul că trebuie să fii prevăzătoare?

Ce rost mai avea discuția aceasta acum? Doar nu căzuse o cometă peste mașina ei.

Tatăl ei a oftat, așa cum fac toți tații atunci când fiicele lor trebuie să fie salvate, orice vârstă ar avea acestea.

— Stai liniștită și venim noi să te luăm, scumpo.

— Mersi, tată.

A încheiat apelul și a pus telefonul în geantă.

Îi era ușor să-și imagineze familia aberant de mare îngrămădită la o masă, scuturând din cap. Doar Maddie putea să întârzie. Doar lui Maddie putea să-i explodeze cauciucul și să nu aibă roată de rezervă. Era extrem de nasol să fie cea mai mică dintr-o familie care consta în rude de sânge și hoarda Gamble.

Orice ar fi făcut, ea era mereu micuța și drăguța de Maddie. Nu Madison, care supraveghea serviciile